

kommer mig endvidere, at de forskjellige Dypregninger, der staae under § 16 b, kunne løbe op til saa mærkværdige Regninger fra Postvæsenets Side, at de kunne komme til at ligne eller endog overgaae de tidligere Kvitteringer, som man fik paa Documenter paa Byssrivercontoirerne eller deslige, og at det kan være meget vanskeligt for den Enkelte at see, om der er beregnet for meget eller ikke. Jeg forstaaer ikke ret, hvad det vil sige, naar der staaer betinget længere nede i den samme Paragraph, hvorvidt nogle af disse Beløb skulle tilfalde Posthuset eller ikke, idet jeg ikke med Sikkerhed saa see af Udtrykkene, om der ved „Posthuus“ skal forstaaes Indtægten for Statskassen, eller om dertillige skal indbefattes Noget af det, der vilde tilfalde Postmestren. Med Hensyn til den i samme Paragraph omhandlede Expressbefordring da maa jeg ansee det for heldigt, at en saadan kan finde Sted i Eghed med, hvad der allerede i længere Tid har eksisteret for Telegraphvæsenets Bedkommende, skjøndt ikke med en Taxt; men det forekommer mig, at den Taxtskala, som her er anført, gaar i en for stærkt stigende Progression. En Betaling af 1 Rd. for $\frac{3}{4}$ —1 Miil er meget høj, navnlig naar hensees til, at disse Betalinger skulle kunne forhøies med Halvdelen, naar Befordringen skal stee til visse Tider af Døgnet, og da derhos f. Ex. Tiden om Morgenens Klokken 4—5 paa ingen Maade kan regnes til Natten overfor disse Befordringer, vil jeg ansee det for ganske naturligt, om man fandt sig besværet til at nedsætte disse Taxter Noget. Hvad angaaer det 5te Capitel, da er jeg i det Hele taget meget mod det System, at man for at fremme Opdagelse af Overtrædelser lader en Deel af Bøden eller den hele tilfalde Angiveren. Dette er efter min Mening et meget misligt Punkt, og det forekommer mig, at man i alt Fald derfra burde undtage de Bøder, som kunne idømmes i Genhold til § 21, saa at de under ingen Omstændighed tilfaldt Angiveren. Endnu har jeg en lille Bemærkning at gjøre med Hensyn til § 26 a,

hvor det hedder, „de fra eller til Arresterede eller Fængslede affendte eller ankomne Forsendelser kunne afleveres i Overeensbestemmelse med Fængselsreglementet eller til Forhørsdommeren“. Jeg seer nemlig ikke, hvorledes Postvæsenet skal have nogen Forpligtelse eller nogen Ret til, naar et Brev kommer paa Posthuset, da at øve nogen Control eller Indseende med, fra hvem Brevet kommer, og støttet derpaa levere det tilbage istedetfor at befordre det. Disse Bemærkninger har jeg ikke villet undlade at gjøre til Loven, som jeg iøvrigt ønsker al mulig Fremme.

Formanden: Det ærede Medlem for Østfold Amt 4de Valgkreds har Ordet.

Schjørring: Jeg frasalder Ordet.

Bregendahl: Skjøndt Forhandlingen om denne Sag er bleven saa vidtløftig, kan jeg dog ikke Andet end ønske endnu at føie et Par Bemærkninger til mine tidligere Udtalelser, navnlig foranlediget ved det Svar, som den høitærede Finanzminister gav igaar med Hensyn til mine Bemærkninger om den Forklaring, som der i Loven gives om Postvæsenets Eneret, idet jeg ikke kan finde mig ganske tilfredsstillet med dette Svar. At Postvæsenets Eneret bliver opretholdt i samme Omfang som tidligere, kan jeg ikke have noget Væsentligt at erindre imod. Jeg troer gjerne, at man kan gjøre den Undtagelse fra Eneretten, at den, som leilighedsviis besørger et Brev og ingen Betaling faaer derfor, ikke skal være ifalden Straf. — Dette lægger jeg imidlertid ikke saa stor Vægt paa; men det, som jeg lægger Vægt paa, er, at man ikke — hvilket jeg antager maa følge af det foreliggende Lovforslag — udvider Postvæsenets Eneret til at omfatte Forsendelser fra Behoere i en Kjøbstads Opland til Kjøbstaden og naturligtviis tilbage igjen. Den høitærede Minister meente, at saadanne Forsendelser ikke vilde falde ind under Eneretten, saaledes som der er bestemt